

Arrest

nr. 231 023 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Aartrijkestraat 3
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger van Turkse origine afkomstig uit Tabriz. Rond de leeftijd van 14 – 15 jaar begon u, samen met uw oom langs vaderskant, alcohol te smokkelen. Later werkte u ook alleen. Op een gegeven ogenblik leerde u een zekere Y. (...) kennen. Y. (...) bracht alcohol mee vanuit Koerdistan en jullie begonnen samen zaken te doen. Zo kocht u alcohol aan hem en verkocht dit aan uw klanten. Soms stookte u ook zelf alcohol. Naast het smokkelen van alcohol hield u zich ook bezig met prostitutie. Zo voerde u prostituees af en toe naar klanten en zorgde u voor hun

veiligheid. Tevens stelde u ook soms uw woning ter beschikking van prostituees en hun klanten. In de eerste maand van 1389 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met maart-april 2010 in de Europese tijdrekening) werd u een eerste keer gearresteerd omdat u gedronken had en alcohol in uw auto had liggen. Na 10 à 20 dagen vasthouding werd u voor de rechtbank gebracht en kreeg u een boete en een 70 tal zweepslagen. In datzelfde jaar werd u een tweede keer gearresteerd. Deze keer had u alcohol gedronken en een onwettige relatie met een dame. U werd veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf en 70 zweepslagen, die u in de gevangenis moest ondergaan. In de elfde maand van 1393 (januari – februari 2015) werd u gebeld door een klant die u vroeg of u uw woning ter beschikking kon stellen en kon zorgen voor twee prostituees en alcohol. U vroeg onmiddellijk aan S. (...), met wie u reeds een zestal maanden een relatie had en die tevens voor u werkte, of zij beschikbaar was en aan nog een prostituee kon geraken. Aangezien haar vriendin en collega A. (...) die avond op bezoek kwam stelde zij voor aan A. (...) om samen met haar te werken, waarmee zij direct akkoord ging. Op de afgesproken plaats en tijdstip haalde u de klanten op en bracht ze naar uw woning. U ging een 20 tal minuten boven zitten en ging daarna naar uw wagen. Eén van de klanten belde u op en vroeg u om de drank Chivas. Aangezien u die niet in voorraad had ging u die ophalen in het depot van Y. (...). Bij uw terugkeer zag u plots veel volk voor uw woning staan. U passeerde voorbij uw huis en keerde om met de wagen om te zien of u alles wel goed gezien had. Op dat moment sprong één van de burens voor uw wagen. U kon hem niet ontwijken en u reed hem omver. Daarna vluchtte u weg. U ging onmiddellijk bij uw vriend R. (...). De volgende ochtend nam R. (...) poolshoogte in het politiekantoor. Daar zag hij A. (...) en S. (...). S. (...) maakte met haar ogen duidelijk dat u zich uit de voeten moest maken. U vertrok van Tabriz naar Urumieh waar u een aantal dagen verbleef bij A.K. (...). Daarna verliet u Iran. Op 24 maart 2016 verzocht u in België om internationale bescherming. Na uw aankomst in België kreeg u interesse in het christendom. U werd uitgenodigd door een vriend in het centrum om mee te gaan naar de kerk. Toen u daar eenmaal was ervaarde u een soort rust die u nooit eerder had ervaren. Sinds mei 2017 gaat u regelmatig naar de kerk. U bent nog niet gedoopt. U onderhoudt ook een facebookpagina onder de naam M.R. (...), waar u christelijke zaken op post. Na uw vierde persoonlijke onderhoud voor het Commissariaat-generaal veranderde u uw facebooknaam naar M.R. (...).

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legde u de volgende documenten neer: uw mellikaart (nationale kaart), uw rijbewijs, de kopie van de eerste pagina van de shenasnameh (geboorteboekje) van uw moeder, de overlijdensakte van uw vader, een aantal krantenartikelen waaruit blijkt dat u ontsnapt bent nadat u een ongeval had veroorzaakt, een Belgisch doktersattest waaruit blijkt dat uw een afwijking heeft aan uw neustussenschot veroorzaakt door een trauma, twee attesten van de Iraanse kerk in Turnhout en Antwerpen ter bevestiging van uw kerkgang d.d. 17 december 2017 en 20 januari 2019, een aantal telegramberichten tussen u en uw vriend H. (...) omtrent het feit dat jullie vriend B. (...) veroordeeld werd tot een zware gevangenisstraf; een uittreksel van uw facebookpagina onder de naam M.R. (...); een uittreksel van uw facebookpagina onder de naam M.R. (...) en een aantal foto's ter staving van uw kerkgang.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst slopen er een aantal ernstige tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas volledig ondermijnd wordt. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de klanten u opbelden en u zeiden dat ze uw nummer hadden gekregen van A. (...) (CGVS II p. 14). Tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de klanten u belden en zeiden dat ze uw nummer hadden van één van uw vrienden die bij de carrosserie werkte. Gevraagd naar de naam van uw vriend verklaarde u plots dat u niet meer wist van welk van uw vrienden hij uw naam had gekregen (CGVS IV, p. 10). Gelet op het feit dat u volgens uw verklaringen al heel lang samenwerkte met A. (...) is het heel onwaarschijnlijk dat u niet meer zou weten dat de klanten door hem waren doorgestuurd. Voorts verklaarde u tijdens uw tweede onderhoud voor het Commissariaat-generaal dat jullie allemaal in de woonkamer zaten te drinken toen de klanten vroegen of u Chivas wou halen voor hen (CGVS II p. 17). Echter, later verklaarde u dat u in de wagen zat toen

de klanten belden dat ze graag Chivas hadden gedronken (CGVS III p. 19). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid herhaalde u louter uw laatste verklaringen. Het louter herhalen van één versie van de feiten is echter geen uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Ook verklaarde u aanvankelijk dat u, nadat u uw buurjongen N. (...) had omvergereden, met uw telefoon belde naar R. (...) om te zeggen dat u eraan kwam. Meer nog, u specificeerde dat u twee telefoons had en u met uw privé telefoon naar R. (...) belde (CGVS I p. 15). Tijdens een volgend onderhoud verklaarde u evenwel dat u niet belde naar R. (...) maar direct naar zijn woning ging (CGVS II p. 23). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid herhaalde u wederom louter uw laatste verklaring (CGVS II p. 23).

Voorts legde u geen enkel (overtuigend) begin van bewijs neer van uw activiteiten en/of problemen in Iran. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u ook helemaal niets kon vertellen over uw (huidige) eigen (juridische) situatie in Iran. Zo wist u niet of de autoriteiten momenteel nog op zoek zijn naar u. Op de vraag hoe de officiële beschuldiging tegen u luidt en of u reeds veroordeeld werd bij verstek repliceerde u louter dat u dit niet weet. Niettegenstaande u enerzijds verklaarde dat er oproepingsbrieven bij u thuis zijn gekomen verklaarde u anderzijds dat u ze nooit gezien of ontvangen heeft. U heeft ook geen enkele poging ondernomen om deze te verkrijgen noch heeft u een poging ondernomen om meer te weten te komen over uw zaak (CGVS IV p. 12). Als enige verklaring hiervoor zei u dat u niemand heeft in Iran. Nochtans blijkt uit uw andere verklaringen dat u nog verscheidene vrienden heeft in Iran zoals R. (...) en A.K. (...), die u zelfs uw identiteitsdocumenten bezorgde (CGVS I p. 13). U verklaarde zelfs een vriend te hebben wiens vader advocaat is. U zou die weliswaar eenmalig gecontacteerd hebben vanuit Turkije maar toen de vriend u afraadde om u te informeren over uw zaak liet u na nog enige (ernstige) poging te ondernemen (CGVS IV p. 14). Ook over het lot van S. (...), die op het moment van haar arrestatie reeds zes maanden uw vriendin was, en A. (...), die voor u werkte, - ze werden samen gearresteerd - kon u niets vertellen. U kon zelfs niet zeggen of zij reeds vrijgelaten zijn (CGVS IV p. 13). Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas en dat hij al deze documenten voorlegt die zijn asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas, met name dat u diende te vluchten omdat u een huis van ontucht uitbaatte.

Wat betreft het feit dat u in Iran een ongeval heeft veroorzaakt en hierbij weggevlucht bent (CGVS I p. 15), dient te worden opgemerkt dat, aangezien er geen geloof meer kan gehecht worden aan het feit dat u gevlucht bent voor de autoriteiten die in uw woning waren binnengevallen omwille van het feit dat u een huis van ontucht uitbaatte, en aangezien het feit dat u een ongeval heeft veroorzaakt hier rechtstreeks uit voortvloeit, bijgevolg nog weinig geloof kan worden gehecht aan dit door u veroorzaakte ongeval. Dit wordt bevestigd door het feit dat u ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over dit ongeval (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vragen 3.1-3.5). U legde weliswaar, ter staving van dit gebeuren, een aantal krantenartikelen neer. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er in Iran een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten, meestal reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed worden er packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen. Bovendien dient, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, vastgesteld te worden dat u niet op de hoogte bent van uw huidige juridische situatie. Meer nog, u wist zelfs niet te vertellen of uw dossier nog open is (CGVS I p. 12) noch was u op de hoogte van de (huidige) toestand van het slachtoffer (CGVS IV p. 12). Bovendien heeft u nagelaten zich hieromtrent te informeren, en dit terwijl u hiertoe, cf. supra, de mogelijkheid had. Een dergelijke onwetendheid omtrent en desinteresse in uw vermeende problemen ondergraaft verder de geloofwaardigheid ervan.

Wat betreft het feit dat u in Iran veroordeeld werd voor het drinken van alcohol en het hebben van een illegale relatie (CGVS I p. 17-18) dient te worden opgemerkt dat u ook hiervan geen enkel overtuigend begin van bewijs heeft neergelegd waardoor ook de geloofwaardigheid van deze feiten ernstig op de helling komt te staan. Hoe dan ook, indien uw verklaringen nog naar waarde mogen worden geschat, betreffen het feit dat u werd veroordeeld voor het nuttigen van alcohol en het hebben van een illegale

relatie problemen van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard die te ver in de tijd zijn gesitueerd (met name zes jaar voor uw vertrek naar België) om deel uit te maken van uw actuele vrees. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u, nadat u werd vrijgelaten, nog problemen kende als gevolg van deze feiten. Daarenboven hebben deze feiten u er indertijd nooit toe aangezet Iran te verlaten.

Naast de door u aangehaalde problemen haalde u verder aan in België christen te zijn geworden (CGVS III p. 3-4). Echter, uw interesse in het christendom is dermate beperkt en oppervlakkig dat er in geen geval van een daadwerkelijke bekering kan gesproken worden. Vooreerst is uw kennis, in acht genomen dat u al twee à drie jaren op regelmatige basis naar de Iraanse kerk zou gaan en u tegelijkertijd ook christelijke zaken op uw facebook post (CGVS III p. 3-4-8), uitermate beperkt. Zo kent u geen verschillen tussen het protestantisme – de strekking die u aanhangt – en de andere strekkingen binnen het christendom (CGVS III p. 14). Op de vraag wat er specifiek is aan het protestantisme diende u het antwoord schuldig te blijven. Ook de sacramenten binnen uw strekking kende u niet. Niettegenstaande u wel iets kon vertellen over de geboorte van Jezus, met name dat hij in een stal is geboren en zijn aardse vader Jozef is, wist u niet wie er op bezoek kwam bij zijn geboorte (CGVS III p. 14). U verklaarde verkeerdelijk dat Jezus in Jeruzalem is geboren (Jezus is in Bethlehem geboren). Verder kende u, niettegenstaande u beweerde dat dit uw lievelingsdeel uit de Bijbel is (CGVS IV p. 5), geen enkele parabel, wist u niet wie Jezus tot het kruis veroordeelde noch wie Jezus verraden heeft. U wist weliswaar dat de apostelen leerlingen van Jezus waren doch u kende geen enkele naam van een apostel. Wat Pinksteren betreft kon u enkel zeggen dat het 50 dagen na Pasen wordt gevierd (CGVS IV p. 6). U kende de betekenis van Pinksteren niet noch wist u wie er op die dag een beroemde toespraak hield. Over de Psalmen kon u zeggen dat u ze meezingt maar u kende er dan weer geen uit uw hoofd. Ook de brieven aan de Corinthiërs kende u niet (CGVS III p. 15). Het laatste boek van het Nieuwe Testament is u volledig onbekend, net als de eerste woorden van de Bijbel (CGVS III p. 17). Niettegenstaande u beweerde Adam en Eva te kennen, diende u het antwoord schuldig te blijven op de vraag naar de namen van hun kinderen (CGVS III p. 17). Verder kende u noch de sterkste man in de Bijbel noch wist u wie gekend stond als de wenende profeet of wie de oudste mens in de Bijbel is (CGVS III p. 17). Ook de ongelovige Thomas kende u niet (CGVS IV, p. 7). Van een bekeerling die reeds gedurende meerdere jaren interesse heeft in het christendom mag op zijn minst een meer diepgaande kennis verwacht worden. Gelet op uw wel zéér beperkte kennis van uw strekking en de inhoud van de Bijbel kan bezwaarlijk gesteld worden dat u bekeerd bent tot het christendom en/of dat de Iraanse autoriteiten u als dusdanig zouden beschouwen en hierdoor sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u tot op heden niet gedoopt bent. Als verklaring hiervoor stelde u dat de priester van uw kerk u hiervoor niet klaar acht (CGVS IV p. 4). Dat u, ofschoon u sinds mei 2017 een interesse ontwikkelde voor het christendom, ofschoon u sinds 2016 in Europa verbleef alwaar u de mogelijkheid heeft om vrij uw geloof te kiezen, en ofschoon volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel en een door Jezus ingesteld sacrament is waardoor de gedoopte in de "kerk van God" wordt opgenomen, nog niet gedoopt bent – zelfs de priester van uw kerk vindt u niet klaar voor uw doop - getuigt wederom geenszins van een diepgaande interesse voor dit geloof.

Bovendien doet uw beperkte kennis ernstige twijfels rijzen over uw regelmatige kerkgang. Het is immers compleet onaannemelijk dat iemand die reeds twee à drie jaar op regelmatige basis naar de kerk gaat (volgens uw verklaringen gaat u het laatste jaar zelfs wekelijks naar een Iraanse kerk) zo weinig bijbelkennis heeft. U legde weliswaar een tweetal attesten en een aantal foto's neer waaruit uw kerkgang blijkt. Echter, nergens uit deze attesten noch uit deze foto's blijkt de mate waarin u uw kerk frequenteert. Hoe dan ook, de door u neergelegde brieven van de pastoor van de Iraanse kerk van Turnhout kunnen bezwaarlijk als objectieve bron worden beschouwd. Het feit dat u een kerk in België frequenteert, doet overigens geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen aangezien uw beweerde kerkgang geenszins kadert in een oprechte en geloofwaardige bekering en aan de hieronder geciteerde informatie betreffende de aandacht die de Iraanse autoriteiten schenken aan (onoprechte) activiteiten van verzoekers om internationale bescherming in het buitenland.

Wat betreft uw activiteiten op facebook die u staafde met een uittreksel van uw facebookpagina dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u tot op de dag van uw laatste onderhoud op 18 januari 2019 uw facebook waarop u christelijke boodschappen post, onderhield onder de naam M.R. (...), terwijl u andere accounts, waarop u geen christelijke zaken post, onderhoudt onder uw volledige correcte naam. Geconfronteerd met deze informatie – en tevens met het feit dat uw account waarop u christelijke boodschappen post niet zomaar terug te vinden is – repliceerde u dat u dit nooit eerder heeft opgemerkt (CGVS IV p. 3). Aangezien u beweerde deze facebook al twee jaar lang te onderhouden, kan hieraan weinig geloof worden gehecht. Het lijkt er immers meer op dat u gedurende al die tijd de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden. Na het onderhoud paste u echter uw naam aan en postte u uw

religieuze post onder uw correcte naam en legde ter staving hiervan wederom een uittreksel van uw facebookpagina neer. Hierbij kan opnieuw worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het protestantisme. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Uit uw religieus geladen facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw melikaart (nationale kaart), uw rijbewijs, de kopie van de eerste pagina van de shenasnameh (geboortboekje) van uw moeder en de overlijdensakte van uw vader bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit en het feit dat uw vader overleden is, hetgeen door mij niet in twijfel wordt getrokken. Het doktersattest toont enkel aan dat u een afwijking heeft aan uw neustussenschot veroorzaakt door een trauma. Dit wordt op zich niet betwist. Uit het voorgelegde attest kan echter niet worden afgeleid wat aan de oorzaak ligt van dit trauma. De telegramberichten tussen u en uw vriend H. (...) hebben enkel betrekking op jullie vriend B. (...). Hoe dan ook kunnen deze bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerst een enig middel op de schending van:

"1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel. 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10, lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht."

2.1.2. In een eerste onderdeel van het enig middel gaat verzoeker in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

Waar hem een aantal tegenstrijdigheden worden verweten, betoogt verzoeker:

"Verzoeker kan zich moeilijk verzoenen met deze stelling van tegenpartij aangezien hij ruim 4 persoonlijke onderhouds bij tegenpartij heeft moeten ondergaan die iedere keer ruim 4 uur (!) duurden en dit over een tijdspanne van 3 jaar (!!) (met inbegrip van het allereerste interview bij de DVZ op 24/03/2016) waardoor de kans natuurlijk bestaat dat hoe meer vragen er door tegenpartij worden gesteld, hoe meer kans op tegenstrijdigheden ...

Zo liet verzoeker dit al aan tegenpartij blijken bij zijn 3e persoonlijk onderhoud op 05/06/2018 (blz 5 onderaan):

"Ik weet niet of u, bijvoorbeeld als u vorig jaar op vakantie bent geweest, of u de exacte datum nog weet van wanneer dit of dat, maar ik ben momenteel al 4 jaar wachtende en ik heb veel stress, en dat heeft wel een impact op mijn geheugen."

Verzoeker is het evenmin eens met de stelling dat hij onvoldoende bewijzen bijbracht en helemaal niets kon vertellen over zijn juridische situatie. Hij stuurde R. de dag na het incident naar het politiekantoor en hij contacteerde vanuit Turkije een vriend van zijn vader die advocaat was. Deze laatste raadde hem

aan de zaak te laten vallen en geen informatie meer te zoeken. Hij zei dat verzoeker blij mocht zijn dat hij weg was en alles moest laten rusten.

“Verzoeker heeft tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud aan tegenpartij gemeld dat de politie nog twee maal op enkele maanden tijd (onder meer in de maand april 2018) bij zijn vriend R. (...) in zijn winkel langs is geweest.

Dit was de politiecommandant die die avond de inval leidde.

Verzoeker stelt dat het niet ongewoon in Iran is dat dossiers waarvan die nog niet afgesloten zijn, dat die bijvoorbeeld om de twee of anderhalf jaar terug naar boven komen. Om op die manier alsnog het dossier te kunnen afsluiten.

(blz 23-24 gehoorverslag CGVS III dd 05/06/2018)

Verzoeker heeft expliciet bij laatste onderhoud met tegenpartij laten weten dat zijn goede vriend R. (...) geen bijkomende vragen kon stellen, of dat hij anders zelf verdacht zou lijken en dat ze hem zouden hieromtrent ondervragen.

Meer nog: niemand zal dit willen doen.

(zie gehoorverslag CGVS IV dd 18/01/2019, blz 14 bovenaan)

Ook heeft verzoeker tijdens zijn laatste persoonlijk onderhoud bij tegenpartij laten weten dat hij geen nieuwe informatie over A. (...) en S. (...) had. En dit omdat de enige contact die dat eventueel mogelijks zou kunnen maken om nieuws over de meisjes in te winnen B. (...) was, doch die zit nog altijd in de gevangenis vast.

(zie gehoorverslag CGVS IV dd 18/01/2019, blz 13 onderaan)

Bovendien is verzoeker er van overtuigd mocht zijn vriendin S. (...) de mogelijkheid al gehad hebben, dat zij zeker zijn vriend R. (...) al opgezocht hebben.

(zie gehoorverslag CGVS IV dd 18/01/2019, blz 13 onderaan)

Verzoeker heeft zo goed als hij kon geprobeerd om zoveel mogelijk documenten bij tegenpartij te bekomen en hiervan neer te leggen.

Zie onder meer bij het tweede gehoor bij tegenpartij waarbij verzoeker zijn originele mellikaart had meegebracht alsook het gevraagde doktersattest ...

(zie gehoorverslag CGVS II dd 17/01/2018, blz 2 onderaan)

Ook na ditzelfde gehoor toen verzoeker de telegramberichten met H.A. (...) per mail overhandigde ...

(zie gehoorverslag CGVS II dd 17/01/2018, blz 9 onderaan)

Daarenboven als de desbetreffende protection officer bij tegenpartij iets vroeg om op een kladblad te tekenen, was dit ook geen probleem voor verzoeker om dit meteen te doen.

Zoals bij het tweede gehoor bij tegenpartij toen hij zijn (huur) huis en de locatie ervan in de straat moest tekenen.

(zie gehoorverslag CGVS II dd 17/01/2018, blz 19 onderaan)

Of wanneer hij een gedetailleerde beschrijving moest doen van het politiebureau (inkomhal, bovenverdieping, kelder).

(zie gehoorverslag CGVS II dd 17/01/2018, blz 26 en 27)

Of wanneer verzoeker zijn businessmodel moet uitleggen ...

(zie gehoorverslag CGVS I dd 09/11/2017, blz 16 en 17)

Of over hoe verzoeker alcohol kan maken van rozijnen.

(zie gehoorverslag CGVS I dd 09/11/2017, blz 17)

Tegenpartij verliest bovendien uit het oog dat zijn vader al overleden is, alsook zijn oom, dat zijn moeder hier in België woont, dat meneer niet getrouwd is (en dus ook geen schoonfamilie heeft), dat hij geen broers en zussen heeft en dat hij enkel nog met zijn oma van familie contact heeft. En met zeer weinig vrienden uit Iran nog contact heeft, zoals R. (...) ...

Hij heeft veel moeite (via een kennis hier in België waarbij diens moeder op reis naar Iran ging) moeten doen om via zijn vriend A.K. (...) aan zijn mellikaart en rijbewijs in Iran te kunnen bekomen.

(zie gehoorverslag CGVS I dd 09/11/2017, blz 13 onderaan)

Verzoeker heeft altijd gezegd dat zijn shenasnameh door de Iraanse autoriteiten in beslag werd genomen (zie interview DVZ dd 24/03/2016, vraag 25, blz 9 en gehoorverslag CGVS I dd 09/11/2017, blz 14 bovenaan).

En dat ook zijn vonnissen ook bij zijn thuis achtergelaten werden.

(zie gehoorverslag CGVS I dd 09/11/2017, blz 18 bovenaan)

Verzoeker legde ook een aantal (Turkse) telegramberichten neer (bekomen via een gesprek met zijn vriend H.A. (...)) omtrent zijn vriend B. (...) die tot een zware gevangenisstraf werd veroordeeld omwille van het verkopen van alcohol.”

Aangaande het ongeval en het ter staving hiervan neergelegde krantenartikel, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker meent dat tegenpartij hier spijkers op laag water zoekt.

Immers gaat hier om krantenartikels van 27/04/2015 en 14/03/2016!!

Die terug te vinden zijn op de website van de krant Azarbajdian !!!

(zie gehoorverslag CGVS I dd 09/11/2017, blz 9 en 10 bovenaan)

Verzoeker is te goeder trouw en verwijst hierbij naar een arrest van de RvV van 30 oktober 2012 met nr. 90.721 waarbij de Raad ook van oordeel was dat er geen duidelijkheid was waarom dat de door verzoeker neergelegde krantenartikel om een vervalst document zou gaan en waarbij de Raad tot vernietiging overging.

(zie pagina's 6 en 7 van dit arrest)

Van tegenpartij mag na 3,5 jaar (!) verwacht worden dat zij zelf ook het nodige onderzoek omtrent de authenticiteit zou willen uitvoeren, in de zin van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Nergens vindt verzoeker in deze CEDOCA informatie enige informatie terug dat krantenartikelen ook frauduleus zouden zijn (wel onder andere reisdocumenten).

Nochtans bestaat er in hoofde van de lidstaten ogv artikel 4 lid 1 van de Kwalificatierichtlijn een samenwerkingsplicht bij de feitenvaststelling.

Deze samenwerkingsplicht is omgezet in artikel 48/6 § 1, 1e lid Vw.

Evenwel heeft de Belgische wetgever ook hier (zoals hierboven bij artikel 48/9 Vw) benadrukt dat de samenwerkingsplicht GEEN synoniem is van 'gedeelde bewijslast', maar dat het hoogstens een nuancering inhoudt van het principe dat de bewijslast in beginsel op de verzoeker zelf rust.

(zie MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vw, Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 2548/1, 30)

Het lijkt verzoeker dan ook dat deze interpretatie gegeven door de Belgische wetgever niet strookt met de interpretatie die de vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak M.M. tg Ierland C – 277/11 van 22 november 2012, § 66:

“Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.”

Deze interpretatie benadrukt dat er een actieve samenwerkings-plicht rust op de asielinstanties, ook als de asielzoeker – om welke reden ook – niet aan de bewijslast kan voldoen.

Dit laatste kan bijvoorbeeld het geval zijn in situaties waar de asielzoeker praktisch niet in staat is om bepaalde documenten aan te brengen.

De Belgische asielinstanties dienen aldus ook rekening te houden met deze Europese rechtspraak.

Verzoeker meent dat hij zich in een 'catch 22' bevindt: aan de ene kant vraagt tegenpartij om documenten om zijn asielrelaas te staven en andere kant wanneer verzoeker dan enige documenten neerlegt ter ondersteuning hiervan, dan stelt tegenpartij dat het om valse documenten gaat of dat het geen objectieve waarde heeft.

Meer nog in de veronderstelling dat meneer zijn vonnissen zou kunnen bekomen, quod non in casu, dan nog valt af te wachten wat de houding van tegenpartij zou zijn.

Immers is het een algemeen bekend feit dat bij het neerleggen van juridische documenten uit Iran ter ondersteuning van hun asielrelaas dit gecontroleerd wordt door 2 Teheraanse advocaten.

En bij een zeer hoog percentage stelde tegenpartij dat het om valse documenten ging.

Wat het niet vermelden van het ongeval tijdens het interview bij de DVZ betreft, heeft verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij tegenpartij zelf al aangehaald dat er nog fouten waren bij dit eerste interview bij de DVZ.

(zie gehoorverslag CGVS II dd 17/01/2018, blz 18 onderaan-19)

Ook legt verzoeker nog na expliciete vraag door tegenpartij bij zijn laatste persoonlijk onderhoud van 18/01/2019 (zie blz 6 midden) een bewijs van zijn kerkgang neer (brieven van de pastoor van de Iraanse Kerk van Turnhout en ook foto's), en dan luidt het in de bestreden beslissing dat dit bezwaarlijk als objectieve bron kan worden beschouwd.

Verzoeker begrijpt niet goed waarom dat deze brieven en foto's nu plots door tegenpartij niet aanvaard kunnen worden, daar dergelijke documenten in héél véél andere Iraanse asioldossiers waarbij men zich tot het Protestants Christendom laat bekeren momenteel (en in het verleden) door tegenpartij wél als bewijs aanvaard wordt...

Wel vraagt tegenpartij nu recentelijk om ook bijkomend de tickets te kunnen voorleggen van tram, trein of bus als men bv naar de Bijbelstudie gaat of naar de zondagse misviering..."

Voorts gaat verzoeker in op zijn veroordelingen in het verleden in Iran. In dit kader geeft hij aan:

“Verzoeker meent dat tegenpartij hier geen overzicht behoudt van de door de verzoeker over de jaren heen geschetste situaties.

Tegenpartij legt de verkeerde nadruk door enkel zijn focus te leggen op het nuttigen van alcohol.

Terwijl verzoeker duidelijk tijdens zijn persoonlijke onderhouden heeft gesteld dat hij ook alcohol bij zijn thuis produceerde en die ook verkocht, naast het in bezit hebben van originele alcohol (die uit Koerdistan naar Iran gesmokkeld waren).

(zie gehoorverslag CGVS I dd 09/11/2017, blz 15 en gehoorverslag CGVS IV dd 18/01/2019, blz 9 midden)

Nadien zijn er ook prostituees bijgekomen ...

In de eerste maand van 1389 (maart/april 2010) werd verzoeker voor de eerste keer gearresteerd omdat hij gedronken had en alcohol in zijn auto had liggen. Hierbij werd verzoeker 10 à 20 dagen vastgehouden en naar de rechtbank gebracht waarbij hij een boete kreeg en een 70tal zweepslagen.

In datzelfde jaar maar eind 1389 werd verzoeker een tweede keer gearresteerd.

Deze keer had hij alcohol gedronken en een onwettige relatie met een dame. Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden en 70 zweepslagen.

Na zijn vrijlating uit de gevangenis in 1391 begon verzoeker ook met het geven van feestjes in zijn thuis, was hij een soort bodyguard die de meisjes meenam naar verschillende adressen, de teamhouses van A. (...).

Meneer heeft daarnaast ook nog andere arrestaties gekend vanwege zijn alcoholsmokkel waarbij hij de politie kon omkopen.

(zie de expliciete vraag door tegenpartij hieromtrent gesteld:

gehoorverslag CGVS I dd 09/11/2017, blz 17 onderaan)

Echter in de elfde maand van 1393 (januari/februari 2015) vindt er een huiszoeking door de Iraanse autoriteiten bij meneer plaats: waar men 2 prostituees en klanten aantreft, alsook alcohol, én in de kelder zijn voorraad en alle benodigdheden om zelf alcohol (van rozijn) te produceren, ...

(zie gehoorverslag CGVS I dd 09/11/2017, blz 17 en gehoorverslag CGVS III dd 05/06/2018, blz 21 bovenaan)

Het is het geheel van deze aaneen opvolgende omstandigheden die ertoe hebben geleid dat verzoeker niet meer naar Iran terug kan gaan en dit omdat verzoeker reeds een aantal veroordelingen voor alcoholgebruik op zijn conto heeft staan.

Een bijkomende veroordeling voor alcoholsmokkel en zelfproductie ervan, met daar en bovenop het uitbaten van een ontuchthuis met prostituees, én vluchtmisdrijf met gekwetsten zou dit voor verzoeker wel eens tot de doodstraf in Iran kunnen leiden.

(zie bijlage, stukken 2-d)

Verzoeker meent dat tegenpartij toch op zijn minst ook op dit punt, met name het smokkelen, de zelfproductie alsook de verkoop van alcohol in Iran aan enig bijkomend onderzoek gedaan mogen hebben, quod non in casu ...

(zie bijlage, stukken 3a-e)

Zo verwijst verzoeker naar een andere asielzoeker (ook etnisch Azeri en afkomstig uit Orumiyeh, plaats waar verzoeker zich schuil gehouden heeft bij zijn vriend A.K. (...)) die ook in Iran vervolging had gekend omwille van alcoholsmokkel- en gebruik en waarbij men aan de hand van CEDOCA informatie op 24 januari 2018 tot de conclusie was gekomen dat er aan deze persoon de subsidiaire bescherming ogv artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet moest worden toegekend !

(zie bijlage, stukken 4a-c)

De Raad zal dit beamen dat subsidiaire bescherming voor Iraanse dossiers zéér weinig voorkomt...

Niettemin stelt verzoeker vast dat dit voor zijn specifiek profiel wél kan."

Verzoeker gaat evenmin akkoord met het gegeven dat zijn bekering tot het christendom in twijfel wordt getrokken. Hij voert aan:

"Sinds mei 2017 ontwikkelde verzoeker interesse in het Christendom. Tijdens zijn derde persoonlijk gehoor (05/06/2018) bij tegenpartij liet verzoeker al blijken dat hij zich nog niet volledig als Christen beschouwd. Hij ziet zichzelf nog als iemand die op zoek is naar de waarheid en hij is dus eigenlijk vooral aan het leren over het Christendom.

Want dit is niet iets dat je zomaar impulsief moet beslissen.

(zie gehoorverslag CGVS III dd 05/06/2018, blz 5 midden)

Verder bij dit persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat hij bij het lezen van de Bijbel er niet het geduld voor heeft. Als van kinds af aan had hij er een hekel aan om boeken te lezen.

Vandaar dat verzoeker vaak filmpjes of videofragmenten bekijkt.

(zie gehoorverslag CGVS III dd 05/06/2018, blz 10 midden)

Bovendien woonde verzoeker 26 jaar in Iran en was hij moslim doch kan verzoeker géén enkel stuk van de Koran zeggen omdat hij het nooit gelezen heeft.

(zie gehoorverslag CGVS IV dd 18/01/2019, blz 7 midden)

Bovendien is het niet zo dat verzoeker totaal géén kennis had van de inhoud en de strekking van de Bijbel zoals door tegenpartij in haar bestreden beslissing schetst.

Voor iedere vraag dat verzoeker niet wist, is er dan een andere vraag dat hij dan wel wist ...

Zo wist verzoeker wel wat het concept parabel is, wat de parabel met het woord barmhartig betekent, wat de Apostelen zijn, met hoeveel ze waren, wat er op Pasen gevierd wordt, wat Psalmen zijn, de betekenis van Jezus woorden: 'Ik ben de weg, de waarheid en het Leven', de ontmoeting van Jezus met Satan, de spectaculaire vermenigvuldiging van eten, ...

(zie gehoorverslag CGVS III dd 05/06/2018, blz 15-16 en gehoorverslag CGVS IV dd 18/01/2019, blz 7-8)

Verzoeker is van mening dat wanneer een persoon die slechts beweert een bekeerling te zijn, doch dit niet is, zou nooit dergelijke kennis kunnen hebben over het geloof en zou de antwoorden die verzoeker heeft gegeven niet kunnen geven!

Bovendien kent verzoeker niet alleen de letterlijke inhoud van zijn religie, doch de betekenis ervan kan hij eveneens juist weergaf.

Verzoeker verwijst hier ook naar een rapport over huiskerken en bekeerlingen in Iran van de Deense Immigratiediensten en de Deense Vluchtelingenraad van februari 2018 waarbij dat de kennis van Christenen niet noodzakelijk genoeg is om te zien of iemand een oprechte Christen is, doch moet men ook kijken naar zijn geloof en gevoel over het Christendom.

(zie bijlage, stukken 6a-b)

Zo kan tegenpartij moeilijk ontkennen dat verzoeker helemaal geen activiteiten tav zijn nieuw geloof uitoefent:

Zo gaat verzoeker wekelijks naar de misviering om er medegelovigen te ontmoeten, helpt hij bij de misviering soms in de keuken of in het voorzien van thee en fruitsap, helpt hij bij de voorbereidingen bij een feest, post hij Bijbelcitaten op zijn Facebook, praat hij tegen andere mensen over zijn nieuw geloof...

(zie gehoorverslag CGVS III dd 05/06/2018, blz 8 midden, en gehoorverslag CGVS IV dd 18/01/2019, blz 5)".

Verzoeker wijst vervolgens op zijn verklaringen omtrent de reden waarom hij nog niet gedoopt is. Hij betoogt:

"Verzoeker is eerder het stille type dat in een hoekje zit te luisteren naar wat er gezegd wordt, eerder passief (geen vragen dat hij stelt) en zoals verzoeker al eerder heeft aangehaald, omdat hij ook niet vaak de bijbel leest, hij zich nog iets meer moet verdiepen in de kennis van het Christendom ...

(zie gehoorverslag CGVS III dd 05/06/2018, blz 5 midden, blz 6 onderaan, blz 7 bovenaan en gehoorverslag CGVS IV dd 18/01/2019, blz 4 bovenaan)".

Voorts doet verzoeker gelden:

"Aansluitend meent tegenpartij dat zijn beperkte kennis ernstige twijfels doet rijzen over zijn regelmatige kerkgang.

Tegenpartij is van oordeel dat het immers compleet onaannemelijk is dat iemand die reeds twee à drie jaar op regelmatige basis naar de kerk gaat zo weinig Bijbelkennis heeft.

Reeds hierboven (zie punt 4, blz 11 bovenaan van dit verzoekschrift) heeft verzoeker aangegeven dat dergelijke documenten, met name de brieven van pastoors en ook allerhande foto's, de prints van op Facebook in héél véél andere Iraanse asioldossiers waarbij men zich tot het Protestants Christendom laat bekeren momenteel (en in het verleden) door tegenpartij wél als bewijs aanvaard wordt...

Wel vraagt tegenpartij nu recentelijk om ook bijkomend de tickets te kunnen voorleggen van tram, trein of bus als men bv naar de Bijbelstudie gaat of naar de zondagse misviering...

Vandaar dat verzoeker zich serieus de bedenking maakt of er hier door tegenpartij niet met 2 maten en 2 gewichten wordt gewerkt.

Vooreerst is er gedurende drie persoonlijke onderhouds een mannelijke protection officer om dan, zonder enige uitleg, bij zijn laatste persoonlijk onderhoud een vrouwelijke protection officer te hebben.

Dit is een 'tactiek' van tegenpartij die reeds eerder door de raadsman van verzoeker in andere (langdurige) dossiers voor uw Raad naar voren heeft gebracht.

Verzoeker stelt zich bijkomend de vraag waarom dat tegenpartij er 3,5 jaar (!) moet overdoen vooraleer er zich hieromtrent een (weigerings)beslissing dient te vallen.

Bij zijn eerste persoonlijk onderhoud is er een vrouwelijke Afghaanse tolk waardoor verzoeker vóór zijn tweede persoonlijk onderhoud om een Iraanse tolk vraagt.

Dit laatste zou toch zeker 'de standaard' bij tegenpartij moeten zijn, zeker met zijn profiel, met zijn origine Azeri en bijkomend het gegeven dat meneer zich bekeerd heeft tot het Christendom.

Dit laatste heeft typische woorden in het Farsi die een Afghaanse tolk niet wéét ...

(zie gehoorverslag CGVS II 17/01/2018, blz 2)

Ook krijgt verzoeker zonder dit expliciet op zijn vier persoonlijke onderhouden te vragen aangetekend per post een kopie van de notities op 05/08/2019 van het derde persoonlijk onderhoud van 05/06/2018(doch niet van de eerste twee en ook niet van het laatste persoonlijk onderhoud)

Dit is dus een jaar later (!) of 6 maanden na laatste interview bij tegenpartij ...

(zie bijlage, stukken 6a-d; gehoorverslag CGVS III 05/06/2018, blz 2 midden)

Geenzins kunnen deze notities aan verzoeker ten laste gelegd worden.

Anders zou dit aanleiding geven tot misbruik vanwege tegenpartij om dan ongeacht de al dan niet expliciete keuze van de persoon die om internationale bescherming heeft gevraagd, op zijn persoonlijk onderhoud bij tegenpartij én ongeacht op welk tijdstip (in casu meer dan 1 jaar), deze altijd een kopie van deze notities naar deze persoon op te sturen."

Verzoeker verwijt het CGVS ook dat nogal losjes over de neergelegde documenten wordt gegaan door deze als vals, dan wel als geen objectieve bron, te beschouwen.

"Dat er zelfs geen bijkomend onderzoek door tegenpartij werd gedaan naar o.a. hoe de situatie in Iran is tav zijn profiel, zijnde iemand die alcohol smokkelde, het zelf produceerde, het verkocht en er zelf er gebruik van maakte, gaat bij verzoeker er niet in.

Zeker als dit in andere dossiers wel het geval is.

(zie bijlagen, stukken 2 t/m 4)

Ten onrechte trekt tegenpartij hier een lijn (de veroordelingen dateren immers al van 6 jaar geleden ...) met het incident van januari/februari 2015.

Terwijl het net een opeenstapeling is van gelijkaardige feiten.

Immers heeft verzoeker na zijn vrijlating uit de gevangenis niet gestopt met het verkopen van alcohol, het smokkelen ervan, en het zelf produceren ..."

Met betrekking tot de uittreksels van Facebook, voert verzoeker aan:

"Tenslotte meent tegenpartij dat wat zijn religieuze activiteiten op Facebook betreft, verzoeker getracht heeft de Belgische overheid te misleiden.

En dit omdat tot op de dag van het laatste persoonlijk onderhoud van 18/01/2019 zijn facebook met Christelijke boodschappen onderhield op naam van M.R. (...) (<https://www.facebook.com/meharn.repsol>) terwijl zijn andere accounts waarop verzoeker geen Christelijke accounts op post, onder zijn volledig correcte naam onderhoudt.

Ook hier begrijpt verzoeker de commotie niet.

Reeds bij zijn eerste persoonlijk onderhoud heeft verzoeker zijn verschillende facebookaccounts medegedeeld.

(zie gehoorverslag CGVS dd 09/11/2017, blz 12-13)

Dit werd ook door de eerste dossierbehandelaar afgeprint ... en géén opmerking erover gemaakt !

In tegenstelling tot wat tegenpartij voor ogen heeft, heeft verzoeker nooit doorgehad dat zijn naam op facebook verkeerd genoteerd stond. Zodra hij buiten het laatste gehoor was heeft hij dit aangepast en ook in die zin bij tegenpartij neergelegd.

Meneer gaf zijn naam altijd op aan anderen en die vonden meneer direct. Meneer weet ook niet hoe dit komt, en nogmaals verzoeker is te goeder trouw en wist dit niet.

(zie gehoorverslag CGVS IV dd 18/01/2019, blz 3 en 17)

Tegenpartij meent zelfs dat het voor verzoeker niet onoverkomelijk is om bij een eventuele terugkeer naar Iran zijn religieus getinte bijdragen op zijn facebookaccount te verwijderen.

Bovendien voegt tegenpartij nog aan toe dat uit hun beschikbare informatie blijkt de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Verzoeker meent toch 'iets anders' te moeten lezen dan de interpretatie die tegenpartij uit haar voorgelegde informatie in haar bestreden beslissing weergeeft.

Zo verwijst de CEDOCA informatie van het Nederlands Ambtsbericht van maart 2019 expliciet naar het eerder hierboven vernoemde Deens rapport van de Deense Immigratiediensten en Deense Vluchtelingenraad van februari 2018 over Iraanse huiskerken en bekeerling.

Welnu in dat rapport staat dat wanneer iemand zijn bekering tot Christendom op Facebook heeft gezet terwijl hij in het buiteland zat, zal deze persoon naar alle waarschijnlijkheid door de Iraanse autoriteiten gevolgd worden.

Als men openlijk over deze religieuze activiteiten spreekt, is het niet onmogelijk dat de persoon bij terugkeer naar Iran door de Iraanse autoriteiten gearresteerd zal worden dan wel ondervraagd.

Bovendien stelt dit rapport dat wanneer men bij terugkeer naar Iran verklaart dat men Christen is, men hierbij toch enig risico loopt.

Immers wordt een Christen als een politiek opponent van het Iraans regime beschouwd ...

(zie bijlage, stukken 5a-b, nr 124)

Verzoeker is een moslim die zich bekeerd heeft tot het protestantisme en die bij terugkeer actief zal deelnemen in zijn huiskerk!

Van de actieve deelname in de huiskerk kan verzoeker onmogelijk een materieel stuk voorleggen. Dat is natuurlijk iets naar de toekomst toe.

Verzoeker brengt "in de mate van het mogelijke" een aantal bewijselementen aan die de Raad ertoe zou moeten aan zetten om in zijn geval bij twijfel in zijn voordeel te laten gelden."

2.1.3. Verzoeker gaat in een tweede onderdeel van het enig middel in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volgens hem motiveert verweerder geheel niet waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker is van mening dat aan hem op basis van zijn identiteit, nationaliteit, hoedanigheid van burger en regio van herkomst subsidiaire bescherming moet worden verleend. *"Verzoeker merkt op dat er genoeg redenen (o.a. vrees voor vervolging voor alcoholsmokkel,-productie, -en gebruik en alsook bekering tot het Christendom) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet."*

2.1.4. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"2a-b Internetartikel Radio Free Europe/Radio Liberty, Watchdog van 25 juni 2012: 'Iran Sentences Two to Death for Drinking Alcohol';

2c-d Internetartikel The Guardian van 25 juni 2012: 'Iranian pair face death penalty after third alcohol offence';

3a-e UK Home Office Version 3.0 August 2019: "Country Policy and Information Note Iran: Smugglers";

4a-c Beslissing CGVS dd 26/01/2018 tot subsidiaire beschermingsstatus;

5a-b Join report from the Danish Immigration Service and the Danish Refugee Council February 2018: "Iran: House Churches and Converts";

6a-b Kopie brief CGVS dd 05/08/2019 mbt notities persoonlijk onderhoud van 05/06/2018;

Kopie gehoorverslag CGVS III dd 05/06/2018, blz 1 en 2."

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan vooreerst worden opgemerkt dat deze bepalingen een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin. Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC51K2478/001, 15).

3.2. In zoverre verzoeker zich de vraag stelt waarom verweerder meer dan drie jaar deed over het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing, kan voorts worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien en verzoeker evenmin aantoonde welk belang hij heeft bij het stellen van deze vraag. Verzoeker kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij hierdoor langer

bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

3.3. Verzoeker omschrijft het verder als een “*tactiek*” van verweerder om hem eerst drie keren te laten horen door een mannelijke ondervrager en een vierde keer door een vrouwelijke ondervrager.

Verzoeker geeft hierover echter niet de minste verdere duiding. Hij geeft niet aan waarom verweerder (bewust) dergelijke tactiek zou hebben gehanteerd, toont niet aan dat of hoe hij daardoor benadeeld werd en preciseert evenmin hoe dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn dossier. Bovendien verzocht verzoeker nergens om ook tijdens het vierde onderhoud bij het CGVS door een man te worden ondervraagd en formuleerde verzoeker tijdens dit vierde persoonlijk onderhoud geen bezwaar tegen het plaatsvinden van dit onderhoud met een vrouwelijke ondervrager.

3.4. Verzoeker verwijt verweerder daarenboven dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd bijgestaan door een Afghaanse, en niet door een Iraanse, tolk.

In zoverre verzoeker daarmee zou trachten te laten uitschijnen dat zich tijdens het eerste persoonlijk onderhoud problemen zouden hebben voorgedaan inzake de vertaling of communicatie, dient echter te worden opgemerkt dat zulks geenszins kan worden gevolgd.

Verzoeker gaf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud namelijk duidelijk aan dat hij de tolk goed begreep en dat hij geen bezwaar had tegen de tolk. Verder werd hem duidelijk gemaakt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.1-2). Verzoeker deed dit echter niet. Hij vroeg voor het tweede persoonlijk onderhoud wel om een Iraanse tolk. Naar aanleiding hiervan kreeg hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud de kans om over (de tolk tijdens) het eerste persoonlijk onderhoud opmerkingen te formuleren. Verzoeker kwam daarbij niet verder dan vaagweg aan te geven dat hij het gevoel had dat een aantal van zijn woorden niet goed werden begrepen en dat ook hijzelf sommige dingen niet goed verstond. Gevraagd of er dan iets specifiek was dat mis begrepen werd, beperkte verzoeker zich er vervolgens echter toe te stellen: “*Op het moment kom ik er niet op*” (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.2). Ook heden geeft verzoeker omtrent het voorgaande daarenboven niet de minste verdere duiding. Hij toont niet concreet aan dat, waar of op welke wijze het gegeven dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud werd bijgestaan door een Afghaanse tolk ertoe zou hebben geleid dat zijn verklaringen verkeerd zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin concretiseert hij waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met het in het verzoekschrift geuite, algemene en vage verwijt om aan te tonen dat zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

3.5. Verzoeker verwijt verweerder eveneens dat aan hem, dit ondanks dat hij hierom niet vroeg, een kopie werd overgemaakt van de notities van (enkel) het derde persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Vooreerst dient in dit kader te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien en door verzoeker evenmin wordt aangetoond dat of hoe verzoeker zou zijn benadeeld door het feit dat hem, ondanks dat hij hiernaar niet zou hebben gevraagd, een kopie van de notities van een persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd overgemaakt. Evenmin kan, gelet op de inhoud van artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet, worden ingezien hoe of waarom dit ertoe zou kunnen leiden dat de inhoud van de notities niet aan verzoeker tegengeworpen zou mogen worden.

Hoe dan ook moet worden vastgesteld dat verzoekers betoog in deze kennelijk feitelijke grondslag mist. Verzoeker vroeg blijkens de stukken van het administratief dossier (stuk 7) op basis van artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet namelijk weldegelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op. Hij ondertekende deze aanvraag zelf. Op 5 augustus 2019 werd aan verzoeker bovendien een kopie overgemaakt van de notities van de persoonlijke onderhouden die plaatsvonden sedert 22 maart 2018, hetzij deze van 5 juni 2018 en 18 januari 2019 (administratief dossier, stuk 5). Verzoeker maakte er ten overstaan van het CGVS geen melding van dat slechts van één van deze persoonlijke onderhouden de notities aan hem werden overgemaakt. Heden toont hij zulks daarenboven op generlei wijze aan.

3.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden

worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.8. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.9. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van twee redenen. Ten eerste, zou hij problemen hebben gekend omwille van zijn activiteiten als alcoholverkoper en in het prostitutiemilieu. Ten tweede, zou hij zich in België hebben bekeerd of willen bekeren tot het christendom.

Wat betreft de eerste reden waarom verzoeker zijn land van herkomst stelt te hebben verlaten, dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de hieruit voortgesproten vrees voor vervolging manifest worden ondergraven door verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming na aankomst in Europa. Te dezen blijkt dat verzoeker Turkije reeds verliet in november 2015. Hij verbleef nadien zes dagen in Griekenland, reisde via Macedonië, Servië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland door naar Frankrijk en verbleef aldaar nog drie maanden in Calais alvorens hij doorreisde naar België en alhier uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming indiende (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.31). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en maandenlang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van de beweerdde eerste reden achter zijn vrees dermate veelvuldig en frappant tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd dat aan zijn in dit kader voorgehouden activiteiten en de hieruit voortgesproten problemen niet het minste geloof kan worden gehecht.

Te dezen blijkt vooreerst uit het dossier dat verzoeker manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de aanvang en de aard van zijn problemen en meer bepaald over de arrestaties waarvan hij in het verleden slachtoffer zou zijn geweest. In de vragenlijst werd verzoeker gevraagd naar zowel zijn arrestaties als zijn opsluitingen in het verleden. Daarbij maakte verzoeker melding van slechts twee arrestaties. Beide zouden hebben plaatsgevonden in 2010. Omwille van een buitenechtelijke relatie zou verzoeker zijn gearresteerd, zijn veroordeeld en gedurende drie maanden zijn opgesloten in de gevangenis. Omwille van het gebruiken van alcohol zou verzoeker zijn gearresteerd, zijn veroordeeld en zijn vastgehouden voor drie dagen (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.1. en 3.2.). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat hij omwille van het drinken van alcohol en het hebben van een buitenechtelijke relatie zes maanden in de gevangenis zou hebben gezeten. Bovendien zou hij bij zijn andere arrestatie, omwille van het gebruiken van alcohol, 10 of 20 dagen zijn vastgehouden. Daarnaast beweerde verzoeker bij het CGVS dat hij, naast deze twee keren, ook nog slachtoffer zou zijn geworden van andere arrestaties (administratief dossier, notities van het vierde persoonlijk onderhoud, p.9-10).

Het incident in verzoekers woning dat de aanleiding zou hebben gevormd voor verzoekers vertrek zou eveneens hebben plaatsgevonden in het kader van verzoekers activiteiten als verkoper van alcohol en in het prostitutiemilieu. In dit kader is het echter vooreerst vreemd dat verzoeker, hoewel dit toch risico's met zich moet hebben gebracht, in het geheel niet kon aangeven hoe vaak het voorkwam dat hij meisjes en klanten naar zijn eigen woning liet komen. Hiernaar gevraagd, kwam hij niet verder dan te stellen: *"Misschien 7 of 8 keren, misschien 20 keren. Ik kan het me niet herinneren"* (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.20).

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de vriend die zijn naam zou hebben doorgegeven aan de klanten die bij het voormelde incident in zijn woning waren. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf hij aan dat deze klanten naar hem werden gestuurd door Mohammed de mekanieker (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.20). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, gaf hij echter aan dat de klanten zijn nummer kregen van Abbas (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.14). Tijdens het vierde persoonlijk onderhoud, gaf hij dan weer aan dat deze klanten verzoekers naam kregen van één van zijn vrienden, die *"Hassan of Hossein of Taghi"* heette (administratief dossier, notities van het vierde persoonlijk onderhoud, p.11). Nochtans gaf verzoeker aan dat hij wist dat hij deze klanten kon vertrouwen net omdat zij door de betrokken vriend werden gestuurd.

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af over degene die hem voorafgaand aan de inval in zijn woning om alcohol vroeg. In de vragenlijst gaf hij aan dat hem dit werd gevraagd door de prostituees (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS beweerde hij echter dat dit aan hem werd gevraagd door de klanten. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, trachtte hij deze te ontkennen. Nochtans gaf hij aan dat hij op de vragenlijst met behulp van een tolk en zijn assistentie de nodige correcties had aangebracht. Met de uitleg bij het CGVS dat het *"kan zijn dat we dit dan over het hoofd hebben gezien"*, kan verzoeker in deze geheel niet overtuigen (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.17-19).

Ook over de plaats waar hij zich op het ogenblik van voormelde vraag bevond legde verzoeker met elkaar strijdige verklaringen af. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf verzoeker duidelijk aan dat hij zich op dat ogenblik samen met de klanten en de prostituees in zijn huis, in de living bevond (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.17). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud beweerde verzoeker echter dat hij op dat ogenblik in de wagen zat (administratief dossier, notities van het derde persoonlijk onderhoud, p.19-20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, liet hij eenvoudigweg uitschijnen dat zijn eerdere verklaringen misschien niet correct werden neergeschreven. Nochtans waren deze duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bijgevolg kan deze uitleg niet worden aanvaard.

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over hetgeen hij zag wanneer hij na ongeveer drie kwartier terug bij zijn woning kwam. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, gaf hij aan: *"Ik geloof dat ik drie politiewagens heb gezien. Eentje stond voor mijn huis geparkeerd, de andere stond tegenover en nog eentje daarnaast geloof ik"* (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.20). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde hij, gevraagd hoeveel politiewagens hij zag, echter: *"Ikzelf heb twee wagens gezien die aan de deur stonden geparkeerd. Of er nog meer wagens aanwezig waren of niet kan ik niet met zekerheid zeggen"* (administratief dossier, notities van het derde persoonlijk onderhoud, p.20).

Bovendien vertoont zich omtrent hetgeen zich vervolgens afspeelde een bijzonder ernstige ommissie in verzoekers verklaringen in de vragenlijst. Waar verzoeker bij het CGVS beweerde dat hij in de commotie een persoon zou hebben omvergereden (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.15), dient namelijk te worden vastgesteld dat hij van dit nochtans markante feit in de vragenlijst niet de minste melding maakte. Verzoeker laat in het verzoekschrift weliswaar uitschijnen dat hij dit in de vragenlijst wel zou hebben vermeld en dat het een fout van de ondervrager aldaar zou betreffen dat dit in de vragenlijst niet is opgenomen, doch dit kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zoals reeds hoger bleek, heeft verzoeker immers met de hulp van een tolk en zijn assistent correcties aangebracht op de vragenlijst. Dat hij daarbij niet zou hebben gemerkt dat voormeld, markant feit niet in de vragenlijst werd opgenomen, is niet geloofwaardig. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als de aanrijding van een persoon bij de inval in zijn woning hierin niet zou hebben vermeld.

Verzoeker legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn initiële reactie nadat hij de plaats van zijn woning ontvluchtte. In de vragenlijst gaf hij aan dat hij Tabriz onmiddellijk ontvluchtte en naar

Ouromieh ging (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS beweerde hij echter dat hij eerst naar zijn vriend R. ging, daar nog een nacht bleef en slechts nadien Tabriz verliet (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.15). In dit kader legde verzoeker bij het CGVS bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de vraag of hij zijn vriend R. al dan niet reeds verwittigde op het moment waarop hij naar deze persoon onderweg was. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde hij: *"Ik kon vluchten van daar. En mijn andere telefoon, mijn private telefoon, belde ik meteen naar R. (...). Ik had twee telefoons, één voor klanten, en één privé lijn. Van daar was het tien minuten naar hem. Vanaf de telefoon legde ik al uit wat gebeurde"* (ibid., p.15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, stelde verzoeker echter dat hij R. niet op voorhand belde omdat hij daar geen tijd voor had. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, trachtte hij te laten uitschijnen dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zou hebben bedoeld dat hij aanbelde via de deurbel. Erop gewezen dat zijn eerdere verklaringen nochtans duidelijk waren en geen ruimte lieten voor deze interpretatie, bleef verzoeker vervolgens een reactie schuldig (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.23).

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de zijn verdere contacten met R., nochtans de persoon die hem over zijn problemen op de hoogte zou hebben gehouden. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf hij duidelijk aan dat dat hij toen hij in Turkije zat nog telefonisch met R. in contact stond. Zo gaf hij aan: *"Wanneer ik in Turkije was, soms belde ik hem, en ze zeiden, ze zijn nog altijd naar je aan het zoeken. Een keer zag hij mijn foto en naam in de krant. En hij stuurde een foto van die krant naar mij"*. Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud, beweerde verzoeker echter dat hij toen hij in Turkije was geen telefonisch contact had met R., dat hij enkel via het internet contact had en het krantenartikel van deze persoon slechts nadien ontving (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.8-11). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf verzoeker dan weer aan dat hij in Turkije een telefoontje van R. zou hebben gehad waarin R. hem inlichtte over het feit dat zijn huisbaas wenste dat zijn woning zou worden leeggemaakt (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.6).

Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift wijst op het tijdsverloop tussen de verschillende persoonlijke onderhouden bij het CGVS, kan worden opgemerkt dat dit geenszins een verklaring kan bieden voor de veelheid aan hoger gedane vaststellingen. Het tijdsverloop sedert de feiten of tussen de verschillende momenten waarop verzoeker werd gehoord kan deze vaststellingen immers geenszins verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Om diezelfde redenen kan verzoeker ter weerlegging van het voorgaande evenmin volstaan met de verwijzing naar zijn verklaring dat hij stress had. Dient immers te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze zoals reeds hoger werd aangehaald een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van bepalende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden activiteiten en de hieruit voortgesproten problemen in Iran.

Verzoeker stelt daarnaast niet te kunnen terugkeren naar Iran omdat hij zich zou hebben bekeerd of zinnens zou zijn zich te bekeren tot het christendom.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd of zich te willen bekeren, kan in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Te dezen blijkt dat verzoeker, hoewel hij in het onderhavige verzoekschrift herhaalt dat hij reeds sedert mei 2017 een actieve interesse zou hebben in het christendom, tijdens het eerste gehoor bij het CGVS in november 2017 niet kon aangeven welke zijn religie was. Gevraagd of hij zichzelf nog als moslim beschouwde, kwam hij niet verder dan te stellen: *"Ik weet gewoon dat er geen God is, dat is alles"*. Nogmaals gevraagd welke zij religie was, antwoordde hij vervolgens slechts dat hij af en toe naar de kerk ging, *"gewoon om het verschil te zien tussen de twee religies"*, en gaf hij aan dat hij nog niet had beslist welke religie hij aanhing. Over zijn beweerde kerkbezoeken, bleef hij voorts bijzonder vaag. Hij bleek niet eens een schatting te kunnen geven van het aantal keren dat hij naar de kerk ging. Hij kon enkel aangeven dat het meer dan tien keer was. Even verder gaf hij nogmaals aan dat hij niet kon zeggen dat hij moslim was, maar ook niet dat hij een christen was (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.3-4).

Tijdens het derde persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in juni 2018, gaf verzoeker aan dat hij zichzelf nog steeds niet beschouwde als christen. Verzoeker verklaarde dat hij, ondanks dat hij dit wilde, nog niet gedoopt was, en dit omdat de priester hem hiervoor nog niet klaar achtte omdat hij een stil type was, vooral luisterde en niet actief deelnam aan de gesprekken. Deze verklaring is opmerkelijk. Dat een priester zou weigeren iemand te dopen omdat deze persoon te stil is, kan namelijk bezwaarlijk overtuigen. Verzoeker gaf hoe dan ook aan op zoek te zijn naar de waarheid en stelde: *"ik ben dus eigenlijk vooral aan het leren over het Christendom, pas dan kan ik echt een beslissing nemen"*. Even verder gaf hij aan dat hij, hoewel hij niet graag en snel las, wel graag wat meer in de bijbel wilde lezen. De mogelijkheid om audioboeken te beluisteren, bleek hij echter niet eens te hebben benut. Hoe dan ook verklaarde verzoeker dat hij naar redevoeringen luisterde en gaf hij aan: *"Dus ik ben me wel echt aan het verdiepen om meer te weten, zoveel mogelijk"*. Verder stelde verzoeker dat hij normaal elke week naar de kerk ging, en dit reeds gedurende een jaar. Daarnaast zou hij filmpjes en videofragmenten doorgestuurd krijgen en bekijken. Gelet op deze verklaringen was het geenszins onredelijk om van verzoeker de nodige kennis omtrent het christendom te verwachten. Desondanks bleek verzoekers kennis in dit kader bijzonder ondermaats. Zo kon hij niet aangeven waaruit het verschil bestond tussen het protestantisme, de strekking die hij beweerde aan te hangen, en de andere strekkingen binnen het christendom. Wat er specifiek was aan het protestantisme, kon hij niet aangeven. Welke sacramenten er binnen het protestantisme zijn, wist hij evenmin. Ook kon verzoeker niet aangeven wanneer Jezus geboren was. Voorts beweerde hij foutief dat Jezus is geboren in Jeruzalem. Wie bij de geboorte van Jezus aanwezig was en wie er nadien op bezoek kwam, wist verzoeker evenmin. Verder kon hij, ondanks dat hij daarvan fragmenten doorgestuurd kreeg en hierover zou hebben gelezen, geen voorbeelden geven van parabellen. De parabellen van het verloren schaap, de werkers/arbeiders in de wijngaard, de parel en de barmhartige Samaritaan kende verzoeker niet. Wie Jezus had verraden en wie Jezus veroordeelde tot het kruis, kon verzoeker ook niet aangeven. De namen van Jezus' apostelen kon verzoeker niet noemen. Hoe de dag heet waarop Jezus stierf aan het kruis, wist hij evenmin. Wat er wordt herdacht met Pinksteren, wist verzoeker ook niet. Verder kon hij niet aangeven door wie het Nieuwe Testament geschreven werd. Psalmen kende hij ook niet. De brieven aan de Corinthiërs kende hij evenmin. Voorts kon hij niet preciseren welke het laatste boek in het Nieuwe Testament was, en dit ondanks dat hij hierover pas had geleerd. Wie de kinderen waren van Adam en Eva, kon verzoeker verder niet aangeven. De sterkste man op aarde volgens de bijbel kende verzoeker niet. Ook de oudste mens in de bijbel niet. De eerste woorden van de bijbel, moest verzoeker eveneens schuldig blijven. Wie de wenende profeet was, wist hij evenmin (administratief dossier, notities van het derde persoonlijk onderhoud, p.5-6, 10-12, 14-17).

Tijdens het vierde persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in januari 2019, gaf verzoeker aan dat hij nog steeds naar de kerk ging. Eveneens gaf hij aan dat hij foto's en videofragmenten postte op zijn Facebook. Desalniettemin gaf hij aan nog steeds zoekende te zijn op het vlak van religie. Eveneens was

hij nog steeds niet gedoopt, omdat de priester hem hiervoor nog steeds niet klaar achtte. Verzoeker herhaalde dat hij de bijbel niet vaak las maar gaf eveneens opnieuw aan dat hij daarom vaak films en videofragmenten doorgestuurd kreeg en bekeek. Verder gaf hij aan dat hij soms onlinecursussen kreeg van andere pastoors. Tevens stelde hij elke week de mis bij te wonen in de kerk en met anderen te praten over zijn religie. Hij gaf zelfs aan dat hij zich actief bezig hield met het verspreiden van zijn geloof wanneer hij nieuwe mensen leerde kennen. Eveneens gaf verzoeker aan een bijbel te bezitten en ongeveer te weten wat hierin staat. Hoewel hij zelf aangaf dat zijn lievelingsdeel de parabels zijn, kon hij echter niet aangeven welke zijn lievelingsparabel was. Opnieuw gevraagd welke parabels hij leuk vond, gaf hij aan: *"Ik weet het niet, kan me niets herinneren"*. Nog meermaals erop gewezen dat hij, gezien hij zelf aangaf dat hij parabels leuk vond, er toch één moest kunnen vertellen, bleek verzoeker hiertoe andermaal niet in staat. Wanneer vervolgens aan verzoeker werd gevraagd waarom hij, gezien hij er niets over kon vertellen, dan koos voor het christendom, bleek verzoeker geen dienstig antwoord te kunnen geven en stelde hij dat hij nog meer tijd nodig had om meer over dit geloof te leren. Ondanks dat hij hierover met vrienden praatte, dingen deelde op Facebook en films bekeek, bleek verzoeker niet één verhaal uit de bijbel spontaan te kunnen vertellen. De betekenis van Pinksteren, bleek verzoeker bovendien nog steeds niet te kennen. Over de verloren zoon kon hij nauwelijks iets vertellen. Ook wist hij niet wie de ongelovige Thomas was. Het verhaal van de arme weduwe die geld dropt in de tempel, kende verzoeker verder niet. De context van de uitspraak *'wie zonder zonde is, werpe de eerste steen'* kon hij ook niet geven. Waar en waarom Jezus eten vermenigvuldigde, kon verzoeker evenmin aangeven (administratief dossier, notities van het vierde persoonlijk onderhoud, p.3-8).

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker zijn vermeende interesse in en wil tot bekering naar het christendom geheel niet aannemelijk maakt. Dat zijn beweerde kerkgang en zijn activiteiten op Facebook zouden zijn ingegeven door een oprecht engagement en een diepgewortelde innerlijke geloofsovertuiging, kan op basis van de voormelde vaststellingen immers in het geheel niet worden aangenomen. Aldus dient te worden aangenomen dat de door verzoeker verklaarde en geëtaleerde activiteiten, onder meer op Facebook, duidelijk zijn ingegeven door opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

De door verzoeker neergelegde stukken en documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. In dit kader dient vooreerst te worde opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geenszins moet worden aangetoond dat deze stukken vals zijn om hieraan bewijswaarde te ontfeggen. Ook om andere reden dan hun bewezen valsheid kan er worden beslist om aan deze stukken geen bewijswaarde toe te kennen.

Omtrent de neergelegde informatie uit de krant, blijkt uit verzoekers verklaringen vooreerst dat hij zichzelf niet eens de moeite heeft getroost om zich te informeren over de inhoud van deze informatie (administratief dossier, notities van het vierde persoonlijk onderhoud, p.12). Dat verzoeker zich naliet te informeren over de inhoud, getuigt van desinteresse voor zijn voorgehouden problemen, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn zelfverklaarde vrees en werpt een smet op de bewijswaarde van de informatie uit de krant. Daarenboven liet verzoeker na zich te informeren over het slachtoffer van het ongeval waarvan sprake en gaf hij boudweg aan dat dit hem niet interesseerde (*ibid.*). Nochtans mocht van hem toch enige interesse worden verwacht omtrent het verdere lot van de persoon die hij zou hebben aangereden bij het voor zijn relaas cruciale incident. Voorts dient te worden opgemerkt dat de neergelegde informatie hoogstens kan aantonen dat de informatie in kwestie werd gepubliceerd. Hiermee is de waarachtigheid van de inhoud van de krant geenszins aangetoond. Te dezen wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd: *"Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er in Iran een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten, meestal reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed worden er packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen."* De voorgaande vaststellingen maken, tezamen met de vaststelling dat de informatie uit de krant niet wordt neergelegd in het kader en ter staving van een geloofwaardig relaas, dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de neergelegde en gepubliceerde informatie.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw mellikaart (nationale kaart), uw rijbewijs, de kopie van de eerste pagina van de shenasnameh (geboorteboekje) van uw moeder en de overlijdensakte van uw vader bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit en het feit dat uw vader overleden is, hetgeen door mij niet in twijfel wordt getrokken. Het doktersattest toont enkel aan dat u een afwijking heeft aan uw neustussenschot veroorzaakt door een trauma. Dit wordt op zich niet betwist. Uit het voorgelegde attest kan echter niet worden afgeleid wat aan de oorzaak ligt van dit trauma. De telegramberichten tussen u en uw vriend H. (...) hebben enkel betrekking op jullie vriend B. (...). Hoe dan ook kunnen deze bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven, mede gelet op het voorgaande, niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze onverminderd gelden.

Ook de stukken die verzoeker bijbracht ter staving van zijn vermeende (wil tot) bekering kunnen geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Dat verzoeker een aantal gegevens op Facebook heeft gepost, wordt niet betwist doch kan, nog daargelaten de vaststellingen omtrent de namen waaronder hij dit postte, niet volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Zoals reeds hoger bleek, zijn deze activiteiten op Facebook klaarblijkelijk ingegeven vanuit opportunistische overwegingen. Derhalve wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen.”

In dit kader is het eveneens van belang om aan te stippen dat verzoeker niet over concrete aanwijzingen beschikt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn activiteiten op Facebook (administratief dossier, notities van het vierde persoonlijk onderhoud, p.9). Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Uit de informatie die verzoeker in het verzoekschrift belicht kan het tegendeel geenszins worden afgeleid. Vooreerst kan worden herhaald dat verzoeker niet over aanwijzingen beschikt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn Facebookposts en dat kan worden verwacht dat hij deze verwijdt. Bijgevolg toont hij niet concreet aan dat de autoriteiten zo hij zou terugkeren zouden weten dat hij op Facebook melding maakte van het christendom. Hoe dan ook blijkt uit de informatie die verzoeker aanhaalt geheel niet dat, zo de autoriteiten dit toch zouden weten, dit aanleiding zou geven tot vervolging. Hoogstens kan dit ertoe leiden dat hij een tijdlang zou worden gemonitord. Gezien verzoeker geen christen is en bijgevolg evenmin aannemelijk maakt waarom hij zulks zou verklaren of verdere christelijke activiteiten zou voeren, kan niet worden ingezien hoe dit in zijner hoofde zou kunnen leiden tot verdere problemen.

Aangaande de overige stukken die verzoeker ter staving van zijn religieuze activiteiten neerlegde, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“U legde weliswaar een tweetal attesten en een aantal foto's neer waaruit uw kerkgang blijkt. Echter, nergens uit deze attesten noch uit deze foto's blijkt de mate waarin u uw kerk frequenteert. Hoe dan ook, de door u neergelegde brieven van de pastoor van de Iraanse kerk van Turnhout kunnen bezwaarlijk als objectieve bron worden beschouwd. Het feit dat u een kerk in België frequenteert, doet overigens geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen aangezien uw beweerde kerkgang geenszins kadert in een oprechte en geloofwaardige bekering en aan de hieronder geciteerde informatie betreffende de aandacht die de Iraanse autoriteiten schenken aan (onoprechte) activiteiten van verzoekers om internationale bescherming in het buitenland.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Met de blote bewering dat dergelijke bewijzen in heel veel andere dossiers wel worden aanvaard als bewijs, doet hij aan deze motieven en het gegeven dat dit *in casu* geenszins het geval is namelijk hoegenaamd geen afbreuk.

De informatie die verzoeker bij het onderhavige verzoekschrift voegt, is evenmin van zulke aard dat deze een ander licht kan werpen op de hoger gedane vaststellingen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Iran daadwerkelijk dreigt te

worden geïseerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Met zijn verwijzing naar de beslissing die een andere Iraanse verzoeker om internationale bescherming ontving vanwege verweerder, kan verzoeker evenmin afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen. Deze andere verzoeker om internationale bescherming had, dit in tegenstelling met verzoeker, namelijk weldegelijk geloofwaardige verklaringen afgelegd omtrent zijn vrees voor vervolging ten gevolge van alcoholsmokkel en –gebruik. Dient voorts te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd mist verder klaarblijkelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker poneert daarnaast weliswaar dat aan hem louter op basis van zijn identiteit, nationaliteit, hoedanigheid van burger en regio van herkomst subsidiaire bescherming zou dienen te worden verleend, doch hij brengt niet het minste begin van informatie bij om deze stelling te onderbouwen. Verzoeker toont aldus geheel niet aan dat de situatie in zijn regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Voor wat betreft het aangetekend schrijven van verzoeker van 18 december 2019 dat hij omschrijft als het *“overmaken van aanvullende documenten”* dient te worden gewezen op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Te dezen blijkt dat in het door verzoeker bijgebrachte stuk slechts wordt aangegeven: *“In bijlag vindt u nog 2 aanvullende documenten die verzoeker graag aan uw zetel voor maandag a.s. had neergelegd.”*. Vervolgens volgt een opsomming van twee neergelegde stukken. Aldus dient te worden vastgesteld dat het door verzoeker neergelegde stuk, dat slechts een overzicht biedt van de neergelegde stukken en

melding maakt van verzoekers wens om een stuk neer te leggen, zonder enige verdere duiding te bieden, niet kan worden gezien als 'aanvullende nota' in de zin van voormelde bepaling.

Derhalve worden de documenten die verzoeker bijbrengt middels het aangetekend schrijven van 18 december 2019 gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.

3.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT